

[Riisshøj]

ne. Det har det som bekendt været svært eller umuligt at leve op til, og det har dels noget at gøre med de forhandlinger, der foregik for en 13-14 år siden, og dels naturligvis med, at forhandlingerne, som vi alle ved, foregik på et tidspunkt, der var overordentlig uheldigt for staten.

I den aktuelle sag om A. P. Møller skal vi hilse med tilfredshed, at et folketingsflertal har fastholdt synspunktet på ejerskab og vilkår for multifaseledningen, og vi har den opfattelse, at det, det endte med, ikke behøver at være dårligere end alternativet med at forcere en udvinning frem i de nordlige områder.

Fra SF's side er vi også tilfredse med, at udviklingen i Nordsøen teknisk og teknologisk set går, som den går. De vandrette borer, vandinversionen og de vandrette produktionsbrønde har alt sammen ført til, at vi har et overskud med hensyn til selvforsyning med naturgas og med olie, og det er der ingen der kan beklage, da det i allerhøjeste grad er medvirkende til, at vi har det markante overskud på betalingsbalancen, som vi har i øjeblikket. Havde vi ikke den selvforsyning, ville tallene på betalingsbalancen se ganske anderledes ud.

Vi må også sådan historisk notere, at der ikke har været tilslutning til et statsligt selskab, der var tilstrækkelig aktivt til at kunne hamle op med A. P. Møller. Det er ikke noget, Fremskridtspartiet beklager, men sådan har det været, og derfor har hele øvelsen drejet sig om at få de bedst mulige forhold for samfundet, når man gav udbudstilladelser og opstillede de økonomiske betingelser.

I øjeblikket er forholdet det, at vi har lave oliepriser, og det svækker givetvis interessen for at efterforske i Nordsøen, og ministeren var selv inde på, at der nu for mange olieselskaber åbner sig gigantiske muligheder i de gamle Warszawapagtlande, ikke mindst i Sovjetunionen. Der er nok nogle, for hvem det er mere tillokkende at få et felt i Vestsibirien end at få et felt i Nordsøen, ikke mindst når man må regne med, at de betingelser, der lige nu opstilles fra russisk side, hvor landet så at sige ligger ned, nok ikke er de allerskrappeste. Så interessen er lav både på grund af oliepriserne og i allerhøjeste grad på grund af, at verden i den grad har ændret sig.

Vores holdning til EF er klar. Vi mener, at det i den sidste ende må være det danske Fol-

keting og Danmark, der bestemmer med hensyn til tilladelser og udbudsvilkår. Vi vil følge koncessionsdirektivet meget nøje, og det er da klart, at der her ligger et problem for tilhængerne af EF-unionen. Det er meget godt at fremføre det standpunkt, at Danmark skal bestemme selv med hensyn til tilladelser og udbudsvilkår, men det er ikke i EF-unionens ånd, og man er altså i noget af et dilemma, hvis man stiller fuldstændig håndfaste betingelser med hensyn til nationale rettigheder.

Men én ting er gennemsigtheden, som vi bestemt ikke har noget imod, specielt ikke hvis der bliver mere offentlighed om disse ting, noget andet er, om man kan stille nationale selskaber mere gunstigt i en tilladelsessituation, og det er to forskellige ting. Da vi havde den sidste udbudsrunde, var SF modstander af at give Danop en særlig status, fordi vi ikke mente, at selskabet på det tidspunkt havde kvalitet til at kunne leve op til forpligtelserne i Nordsøen. Vi var i hvert fald ikke overbevist om det efter de møder, vi havde inden, og det var begrundelsen for, at vi afveg fra folketingsflertallet i den sag. Så når vi stiller det krav, at det danske Folketing skal være den sidste godkendelsesinstans, er det altså ikke ensbetydende med, at vi er modstandere af en internationalisering på området, men beslutningsretten ligger nu bedre her end i EF-hovedkvarteret, også ud fra den betragtning, at det langtfra er sikkert, at de kriterier, der opstilles fra EF's side på dette som på de øvrige punkter på energipolitikens område, vil føre til en grønnere og mere økonomisk rationel energipolitik, men det er så en helt anden sag.

Vores holdning til dagsordenen er indlysende. Det har ikke noget formål at genoptage forhandlingerne, heller ikke hvis man er tilhænger af, at A. P. Møller skal have tilladelsen, for der vil krystallklart igen være det samme flertal, og det ville så blive forhandlinger, der ikke førte til noget som helst, når det samme flertal, som manifesterede sig for 3 måneder siden, stadig var der. Det er altså også spørgsmålet, om ministeren vil rode sig ud i en storm på dette område med hensyn til fortolkningen af sine og Energiudvalgets rettigheder, med hensyn til undergrundslovens fortolkning og med hensyn til flertal og mindretal i Folketinget, og det har ministeren klogeligt ikke gjort, men ud over, at der ikke er nogen ansøgning – som A.